

שלולית או מותכה. מאז וمتמיד אהבתني בעלי חיים למיניהם ולא בחלתי בכלל חי שהוא, אם היה זה עכבר, צפרדע או סתם חיפושית, כולם כשרים היו להסתכלות ולמשחק.

לימים, כשהגדלתי קצרה, הייתה מרובה לטויל בגורן רכובה על האטון. מאכפת הייתה את האטון באוכף הרכיבה הקטן בעל הרוכבות — זה המשמש את אבא במסעיו לראש-פנה ולא בזה הגדול והרחב המועד להובלת מים מן המעיין — והייתי דוחרת על אותו מקום, מעשה "פרש", הלוֹך ושוב לאורכה של הגורן. לעיתים נגלהה לי פטריה מציצה מתחת לתוללית קש שנשתיהה מהקיז, ואז הייתה מאייטה את קצב הדהייה ובולשת, לא תמיד בהצלחה, אחר פטריות.

כל זה היה, כאמור, ביום הילדות. אולם משגדלנו קבלה גם הגורן משמועות אחרות לבינו, וכailleו גזלה עמו ייחד. שוב לא מצאנו עניין בשלוליות המים ובسفיחי היבול הירק-רקים של הגורן החורפית, עם ראשית הקיז משחוחל "aic-LOSEH" בגדישי הקטניות, בערמות שעורים, שבולת-שועל, חיטים וחומצה — לא היו לנו ימים טובים כי מי הקיז הארכיים, תרתי-משמעות, שנמשכו כמעט עד בוא הגשמי.

מרבים לספר בלילות הקיז על הגורן ואני אהבתני דוקא את ימי הקיז על הגורן. את העבודות למיניהם. החל בהעמסת התבואה בשזה על עגלת סולמות, כשמכפילים ומשלשים את גובהה ורוחבה בעמירים התבואה ומובילים הגורנה, ואז, כשכל היבול, גדיישים גדיישים גדולים מאוד וגדולים פחות, ממלאים את הגורן למנ הקצה ועד הקצה — מתחילה מלאכת הדיש. וכי יש תענוג גדול מאשר לעמוד זקופה קומה על המORG, רגל שמאלה קדימה (לייציבות),